

Formand har erklæret, at her maa Fortet ikke ligge. I 1909 har den højtærede Forgænger for den nuværende Forsvarsminister sagt, at paa Eremitagesletten ved den slesvigske Sten maa dette Fort ikke ligge; det ved den højtærede nuværende Forsvarsminister, thi han har oplæst sin Forgængers Erklæring. Bringes da ikke den nuværende Forsvarsminister et politisk Moment ind i denne Sag, naar han siger: jeg vil flytte det derop? Jo, selvfølgelig, det er det, han gør. Derfor siger jeg til den ærede Ordfører: er han rede til nu at følge den nuværende Forsvarsminister i, at Fortets Placement flyttes fra Kystlinien op paa Sletten? Det er det, som bliver afgørende for, om Fortet bliver flyttet eller ikke, thi den højtærede Forsvarsminister har sagt, at det *kun* kan flyttes derhen.

Jeg vil anmode den højtærede Forsvarsminister om at sige, om han ikke er villig til at flytte det andre Steder hen. Det forekommer mig, at han kun derved kan befri sig for den Mistanke, at hele denne Affære for ham kun har været et Forsøg paa at rejse hans gamle Yndlings-tanke om at faa Københavns Landbefæstning fremmet. (Afbrydelse). Jo, det er ganske klart, de Herrer, som sidde deroppe ved Siden af hinanden, den nuværende Finansminister og den nuværende Forsvarsminister, have jo erklæret i Forsvarsforliget, at de fremtidig forbeholdt sig Ret til at virke for deres Anskuelse angaaende Landbefæstningen. Og at den højtærede Forsvarsminister er en Tilhænger af, at Fortet skal ligge deroppe, vide vi, eftersom han selv har været med til at foreslaa lignende Ting. Vil den højtærede Forsvarsminister være villig til at flytte Fortet andre Steder hen, hvor det ikke kommer til at genere Taarbæk, men heller ikke bliver et Led, et ubetinget politisk Led i en ny Plan? Det er det, som det kommer an paa for den højtærede Forsvarsminister at tage Stilling til.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har i et tidligere Foredrag bebrejdet mig, at jeg ikke optog Spørgsmaalet om Anskaffelsen af nye Karabiner ved Finanslovens Fremsættelse eller ved dens første Behandling. Jeg skal dertil sige, at det kunde jeg ikke gøre af den Grund, at der ikke den Gang forelaa for mig fra teknisk Korps nogen Indstilling om, at nu havde Korpsen tilendebragt de Undersøgelser, der skulde foretages angaaende Model af en ny Karabin. Den fik jeg først senere, og da

jeg modtog denne Indstilling om at anskaffe 2,900 Karabiner til Rytteriet, mente jeg fra første Færd, at det kunde ske uden videre, nemlig ved at benytte den Bevilling, der er opført paa Finanslovens Konto L a til Anskaffelse af Haandvaaben til Brug for Hæren. Men da vi hidtil kun have fabrikeret Geværer til Hæren, fandt jeg det mest loyalt først at gaa til Finansudvalget og sige til det: jeg har den Opfattelse, at jeg uden nogen særlig Tilladelse, fordi jeg ikke kræver nogen ny Bevilling — jeg holder mig indenfor Bevillingens Størrelse paa den Konto, der paa Finanslovsforslaget er opført til Anskaffelse af Haandvaaben — kunde gaa dertil, men da vi hidtil kun have fabrikeret Geværer af Model 89 for denne Bevilling, vil jeg dog, forekommer det mig, handle hensynsfuldt overfor Finansudvalget, naar jeg spørger det: er der fra Udvalgets Side noget i Vejen for, at jeg kan standse Geværfabrikationen i 2 Aar og gaa over til i de to Aar at lade fabrikere de 2,900 Karabiner? Det var den 19. Januar, jeg derom forhandlede med Finansudvalget, og dette sendte mig under 22. Januar følgende Skrivelse: „Udvalgets Flertal kan tiltræde Forslaget om Fabrikation af 2,900 Karabiner til Rytteriet og samtidig Standsning af Fabrikationen af Model 89, saa der ikke sker nogen Overskridelse af Bevillingen.“ Nu er det mig, som har Grund til at forundre mig over, at det ærede Medlem tav om denne Sag ved Finanslovens 2den og 3die Behandling. Det ærede Medlem kunde have stillet Forslag om at nedsætte Kontoen, det ærede Medlem kunde paa anden Maade have draget Spørgsmaalet frem ved Finanslovens 2den eller 3die Behandling, hvor den Sag rettelig hørte hjemme, men det har han ikke gjort, først nu ved denne Sag har man under Form af et Samraad rejst Spørgsmaalet.

Nu siger det ærede Medlem, at i Motiverne til Forslaget til den nye Hærlov af 1909 var det udtrykkelig nævnt, at man kun skulde have en Beholdning af 81,000 Geværer. Jeg henviser til Sp. 3547 i Rigsdagstidende Till. A. for den ordentlige Samling 1908—09. Det oplyses der, hvor stor en Beholdning man ansaa for nødvendig svarende til 52 Batailloner — det var det Antal, der skulde være efter den nye Hærlov. Man skriver der, at der udkræves til 52 Batailloner, 54,080 Geværer, til Depot- og Rekrutstyrkerne samt til Erstatning for Afgang ved Tab og Beskadigelse 27,040 altsaa i alt 81,120 Geværer. Saa føjes der til: „I Forventning om, at der fremdeles ved Finansloven under § 26 V. vil blive